

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów E. B. i J. B. wspólników spółki cywilnej (...) w W. solidarnie kwotę 8.558,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w części co do kwoty 816,10 zł, tj. powyżej kwoty 7.742,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez zasądzenie odszkodowania przewyższającego rozmiar doznanej szkody;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i 278 k.p.c. oraz art. 244 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy, jak również przyjęcie, że:

- naprawa powinna zostać dokonana przy użyciu wyłącznie części oznaczonych logo producenta pojazdu – co w konsekwencji pozwoliło na przyjęcie, że powodowi przysługuje odszkodowanie w kwocie wyższej;

- miarodajny dla oceny rodzaju wykorzystanych w toku naprawy części zamiennych jest dokument prywatny sporządzony przez powodów;

- należy dokonać oszacowania kosztów faktycznie wykonanej naprawy, w sytuacji gdy szkoda powstaje już w momencie zdarzenia a okoliczność czy poszkodowany wykonał naprawę, a nawet czy w ogóle zamierza jej dokonać jest obojętna dla rozstrzygnięcia;

- różnica między kwotą 13.541,93 zł a wypłaconą 4.983,74 zł wynosi 8.558,63 zł w sytuacji gdy faktycznie wynosi ona 8.558,19 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Istota podniesionych przez apelującą zarzutów sprowadzała się do zakwestionowania ustalonych przez Sąd I instancji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wyłącznie z wykorzystaniem części zamiennych oryginalnych opatrzonych logo producenta zamiast częściowego wykorzystania części innej jakości, a w konsekwencji zakwestionowania rozmiaru zasądzanego odszkodowania.

Sąd Okręgowy, po przeprowadzonej analizie zarzutów apelacji oraz uzasadnienia i materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji uznał, że ustalenia faktyczne

w kwestionowanym zakresie zostały poczynione przez tenże Sąd prawidłowo. Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny oraz jego ocenę prawną.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c., którego naruszenie apelująca zarzuca Sądowi I instancji, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje zatem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś apelująca w żaden sposób nie wykazała, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew zarzutom apelującej, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w sprawie, opierając się przede wszystkim na pisemnej i ustnej opinii biegłego sądowego Krzysztofa Włodarczyka, której celem miało być ustalenie uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zważywszy na wiek pojazdu, który w dacie szkody był pojazdem jedenastoletnim. Sąd Okręgowy wskazuje, że pomimo wieku pojazdu, znajdował się on w dobrym stanie technicznym, a zbudowany był z oryginalnych podzespołów. Z pisemnej opinii rzeczzonego biegłego (k.82) jednoznacznie wynika, że „jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Z reguły wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu. W analizowanym przypadku uszkodzeniu uległy części oryginalne, których okres trwałości odpowiada żywotności samego pojazdu. Z powyższych względów brak jest podstaw do twierdzenia, że w wyniku zamontowania w ww. pojeździe nowych, oryginalnych części zamiennych jego wartość wzrośnie, uwzględniając potrącenie wartości akumulatora (z tytułu zużycia eksploatacyjnego).”

Powyższe ustalenia wynikające z opinii pisemnej, biegły podtrzymał w opinii ustnej na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 r. Co więcej biegły potwierdził również – na podstawie faktur które zostały mu okazane – że do naprawy pojazdu użyto części oryginalnych. Skoro zatem naprawa pojazdu została dokonana przy użyciu części oryginalnych, i nie spowodowała zwiększenia wartości pojazdu, to jej koszt jest uzasadniony i celowy, w szczególności, że koszt ten mieści się w granicach stawek rynkowych.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska pozwanego, by poszkodowany miał obowiązek do naprawy samochodu używać tzw. zamienników. Powód może w ramach likwidacji szkody domagać się, by jego pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego, przy użyciu oryginalnych części do jego naprawy. O ile zatem wartość naprawy, to jest, wg opinii biegłego, przywrócenie stanu poprzedniego, nie przekracza wartości pojazdu sprzed wypadku, odszkodowanie powinno zawierać całość kosztów naprawy. Podkreślić należy, że ubezpieczyciel, jako strona umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody, nie ma żadnych podstaw do narzucania poszkodowanemu jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoich orzeczeniach wypowiadał się przeciwko nakładaniu na poszkodowanego, który nabywa części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego pojazdu, obowiązku poszukiwania firmy sprzedającej je najtaniej.

Sporządzona przez biegłego kalkulacja naprawy uwzględniająca użycie części oryginalnych opiewa na kwotę 13.541,93 zł brutto. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo oparł się na tejże opinii i ustalił, że szkoda wynosiła 13.541,43 zł. Skoro zaś zasądzone odszkodowanie odpowiadało wysokości doznanej szkody, to zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c. i art. 824 § 1 k.c. okazał się niezasadny.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację strony powodowej jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie III. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powodów w tym postępowaniu złożyło się jedynie wynagrodzenie

ich pełnomocnika w osobie adwokata, w wysokości 180,00 zł ustalonej zgodnie z § 2 pkt. 2

w związku z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

W zakresie dostrzeżonej przez pozwaną omyłki rachunkowej, Sąd Okręgowy dokonał jej sprostowania na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika bowiem tok rozumowania jeśli chodzi o wysokość zasądzonej kwoty. Sąd I instancji wskazał, że zasądzona za naprawę kwota winna stanowić różnicę pomiędzy ustaloną wysokością szkody, którą przyjął w kwocie 13.541,93 zł brutto, a wypłaconą bezsporną częścią odszkodowania, która również została wskazana przez Sąd I instancji w kwocie 4.983,74 zł, co oznacza, że zasądzona w wyroku kwota wynika wyłącznie z oczywistej omyłki rachunkowej, która podlegała sprostowaniu przez Sąd Okręgowy.